

умножава безпрестанно отъ придохожданието на интелигентни и списовни работници; прѣди революцията тя бѣше много по малка отъ колкото е днесъ; мѣжду това тя отдавна още бѣше прибрала въ рѣцѣтъ си всичкитѣ промишленни поприща и повечето отъ свободнитѣ професии. Тя наистина съставяше тѣй нареченото *трете съсловие*; и когато Сийесъ въ извѣстенъ единъ памфлетъ провъзгласи, че третето съсловие е самата нация, той изразяваше просто на просто общото мнѣние. Обеспечено отъ крайната нищета, която подивява челоуѣка и отъ опаснитѣ съблазни на празнотията, буржуазията бѣше расположена да отдаде общественнитѣ бѣдствия на нравствени причини: деспотизма на Людовика XIV у нея бѣше подигналъ най голѣмата злоба, а разврата на Людовика XV ѝ вдъхваше най голѣмото прѣзрѣние.

Ролята на буржуазията въ френската революция не бѣ нѣщо ново: историята потвърждава това съ факове.

Въ събранието на генералнитѣ щати отъ 1356 година тя поиска равномерното распредѣляние на данѣцитѣ; въ 1413 година тя принуди Карла VI да земе мѣрки въ защита на селянитѣ отъ произвола на властитѣ; въ щатитѣ отъ 1560 тя поиска умножението на пѣтнитѣ повиности въ страната и на пограничнитѣ митници; на другата година въ Пантоазъ, тя възстанови принципа за правата на държавата върху духовнитѣ имоти; въ щатитѣ отъ 1614, които засѣдаваха за послѣденъ пѣтъ въ Франция, буржуазията прѣдложи „свободата на търговията, промишленността и на фабричното производство;“ тя поиска унищожаванieto на *поръзтъ* (taille), най тѣжкото даждие; тя поиска унищожаванieto на продажнитѣ длѣжности, отъ които почти че тя сама се ползуваше. „Ние работимъ въ полза на народа, казваше единъ отъ ораторитѣ ѝ, Иванъ Саваронъ, ний се боримъ срѣщу собственнитѣ си интереси.“

„Търговцитѣ сж тѣй сжщо заразени съ любовта